

Etusivu — Ajankohtaista — Uutiset

2000-luvun karjalaisuus on osa jokapäiväistä elämää

29.1.2020 klo 13:30

Muistitietokeruu innosti niin syntyperäisiä karjalaisia kuin vanhempiensa ja isovanhempiensa kautta karjalaisuuteen kasvaneita kirjoittajia pohtimaan karjalaisuuden olemusta.

Elokuussa 2019 päättyneeseen *Karjalaisuus 2000-luvulla* -keruuseen osallistui 80 vastaajaa, joista kaksi kirjoitti karjalan kielellä. Kokonaisuudessaan keruu tuotti yli 700 sivua tekstiä, yhden videon ja kuusi kuvaa.

Suvun historia ja tieto omista juurista ovat monelle kirjoittajalle karjalaisuuden keskiössä. Vaikka esivanhempien vaiheista ja asuinseuduista on saatu tietoa suoraan sukulaisilta, moni kertoo laajentaneensa karjalaisuuskuvansa myös suku- ja historiantutkimuksen, sukuseura- ja järjestötoiminnan sekä Karjalan-matkojen puitteissa. Karjalaisuus on monelle paitsi keskeinen osa identiteettiä, myös harrastus.

Vaikka kirjoittajat kokevat karjalaisuuden positiiviseksi voimavaraksi, monet liittävät siihen myös kipeitä muistoja sodasta, evakkoudesta ja koti-ikävästä. Moni kertoo myös uusilla asuinsijoilla koetuista vaikeuksista, kuten syrjinnästä, joka kohdistui niin lapsiin kuin aikuisiin. Toisaalta vaikeista ajoista huolimatta elämä jatkui ja uusista asuinpaikoista ihmisineen on jäänyt myös lämpimiä muistoja. Eräs kirjoittaja muistelee:

Me sisarukset hakeuduimme opiskelemaan. Mitä meistä tulikaan? Kotitalousneuvoja, agronomi, karjakko, kuvanveistäjä, opettaja, arkkitehti, diakonissa ja kaksi pappia. Vanhempani sopeutuivat nopeasti uuteen ympäristöön. He löysivät ystäväpiirin, joka hyväksyi heidät sellaisenaan joukkoonsa.

Keruuaineisto kertoo, että karjalaisuus ulottuu monille elämän osa-alueille: perinteiset ruoat, käsityöt, musiikki, huumori ja kieli kulkevat mukana niin arjessa kuin juhlassakin. Näitä karjalaiseen perinteeseen liittyviä tietoja ja taitoja halutaan myös aktiivisesti siirtää jälkipolville, kuten eräs kirjoittaja kertoo:

Minulle karjalaisuus on tapaamisia, puheliaita ihmisiä, naurun muuttumista hetkessä itkuksi tai toisinpäin, musiikkia, laulua, ahkeruutta, rohkeutta, sopeutumista, yhdessäoloa, kokoontumista ruuan ääreen ja muutama venäläistaustainen sana joka on jäänyt puhekieleen. Toivon lapsieni kuljettavan karjalaisuutta mukanaan ja saavani välitettyä sitä myös pienille lapsenlapsilleni.

Osa kirjoittajista toivoo, että perinteiden ja menneiden muistelun rinnalle nousisi uusia yhdessä tekemisen tapoja ja matalan kynnyksen yhteisöjä. Moni kokeekin sosiaalisen median, kuten Facebookin, karjalaisryhmissä mukana olemisen itselleen sopivammaksi yhteisöllisyyden muodoksi kuin perinteisen yhdistystoiminnan.

Suomalaisen Kirjallisuuden Seura, Itä-Suomen yliopiston Urbaani karjalaisuus -hanke, Karjalan Sivistysseura ry ja Oulun yliopiston Tunnustuksia: Pakolaisuuden hankalat tarinat ja muistamisen kulttuurit -hanke järjestivät [Karjalaisuus 2000-luvulla](#) -muistitietokeruun 1.12.–30.6.2019. Vastaukset on arkistoitu SKS:n arkistoon.

Vastaajien kesken arvotut kirjapalkinnot on postitettu voittajille. Kiitämme lämpimästi kaikkia keruuseen osallistuneita!

Lisätietoja: SKS:n arkisto, 0201 131 240, arkisto@finlit.fi